

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 „
3 luni	8 „
Srăinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA
BUCUREȘCI

5 — Calea Rahovei — 5

Lângă Palatul Justiției

D-l RIVEANU, incasatorul Curierului Judiciar, pentru provincie, aflându-se în voiaj în Moldova, rugăm a i se da tot concursul pentru încasarea abonamentelor.

Tipografia și Birourile Redacției și Administrației ziarului nostru strămutându-se în Pasajul Nirescher, CALEA RAHOVEI 5, lângă Palatul Justiției, rugăm ca de aci înainte, totă corespondența și mandatele postale de plată să ni se adreseze pe numele d-lui CODREANU, la noua adresă.

S U M A R

O CESTIUNE FISCALĂ, de d-l N. Luca.

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ:

Curtea de casație și justiție, s. II: *Firma Jenkins Williams cu Casa Watson & Youel.*
Curtea de apel din București, s. III și Trib. Ilfov, s. III: *Demetru Semo cu Mina-Maria Keler și M. Gheorghiu cu o Notă.*
Tribunalul Tutova: *Eugenia I. G. Gâlcă cu Iordache Giusecă ș.a.*
Judecătoria Ocolului Cloșani (Mehedinți): *Elena N. C. Lazăr ș. a. cu Vasile C. Palos ș. a. cu o Observație* de d. D. Alexandresco.

O CESTIUNE FISCALĂ

Orî de câte orî este vorba de interesul Statului în materie de impozite, înpricinații și magistrației, nu mai stați la discuție; plătesc și pretind să se plătească ceea ce cere fiscul, rămânând ca în urmă să se vadă și de interesele creditorilor particulari.

Cu toate acestea, voi discuta în aceste câte va rinduri, dreptul fiscului în unul din casurile cari se întâmplă foarte des în practică, și în care cred că voi putea dovedi, cum fiscul cu toată greutatea pretențiunilor sale, trebuie să cedeze locul particularilor.

Iată speța: este vorba de dreptul fiscului pentru impozitul fonciar, contra adjudecatarului, în licitațiile publice; când acesta este în practică tot-d'a-una ținut să achite rămășițele din foncieră, cari apasă asupra imobilelor cumpărate, rămășiți anterioare adjudecării.

Mi se pare că lucrul este și nedrept și nelegal.

Art. 1725 Codul civil spune: «Privilegiile tesaurului public și ordinea în care se exercită ele, sunt regulate prin legi speciale». Aceste legi speciale sunt: art. 8 din legea pentru urmăriți din 1877 care arată: «Statul, județul și comuna au

privilegiul, înainte de orî ce datorie particulară, pentru contribuțiuni directe, asupra întregii averi a debitorului, mobilă și imobilă, fără ca în privința imobilelor să fie supus la formalitatea inscripțiunei».

Aceste sunt textele pe cari și bazează drepturile fiscul; să cercetăm dacă în puterea lor se poate justifica dreptul ce 'l pretinde.

Privilegiul este, conform definițiunei dată de art. 1722 Cod civil: «un drept ce dă unui creditor calitatea creanței sale, de a fi preferit celorl'alți creditorî fie chiar ipotecari»; iară doctrina ne învață, că privilegiul asupra unui imobil dă dreptul de preferință și de urmărire (1), adică, fiscul pentru achitarea sa poate: a/ urmări și vinde averea mobilă sau imobilă (2) a debitorului, și din preț va fi acoperit cu preferință față de toți ceil'alți creditorî; b/ în privința imobilelor debitorului, le poate urmări și vinde în mâna orî cui ar trece.

Până aci cred sunt de acord cu cel mai zelos agent fiscal.

Dar să mergem înainte.

Să luam că fiscul său un creditor particular a scos în vânzare un imobil, că s'a vândut și ordonanța de adjudecare a devenit executorie. Toate drepturile creditorilor se transport asupra prețului eșit la licitație, conform art. 574 Pr. civ. creditorii sunt datorî a-și depune creanțele, iară judecătorul comisar va fixa modul de plată potrivit rangului creanțelor. Fiscul de sigur în baza privilegiului său va prima orî ce altă creanță (3).

Ce face însă fiscul în practică? El se desinteresează absolut de vânzarea imobilului, și de facerea tabloului de distribuirea prețului; lasă pe

(1) Baudry, P. de Loynes. *Privilege et Hypothèque*, t. I, No. 304; Guillaouard. *Traité des Privilege et Hypothèque*, t. II, No. 449.

(2) La Francezi nu se pot urmări de cât mobilele.

(3) Cum că dreptul fiscului isvorit din impozitul fonciar este un simplu drept de creanță, cred că nu contestă nimeni, și nu'i trece prin minte nimăruî că el ar putea constitui un desmembrământ de proprietate, cu alte cuvinte că fonciera ar presupune pe Stat copârtaș cu proprietarul.

toți să se înțeleagă cum vor putea; iară el, după ce adjudecatarul intră în posesie, i se presintă cu hârtia galbenă de somație și proces-verbal de secestru asupra mobilelor, chiriilor și ori ce alt venit al noului proprietar și, cere a fi achitat pentru ori-ce rămășițe din foncieră anterioare adjudecării, tare pe dreptul său că are privilegiu, și că dreptul său urmărește imobilul în mâna ori căruia ar trece. Aci însă începe abuzul. Dreptul fiscalul avea o limită, el valora numai dacă fiscalul se conforma legii pentru exercitarea lui, nu a uzat de căile arătate de lege a pierdut dreptul său față de noul proprietar; nu s'a prezentat la tablou, imobilul a intrat în patrimoniul adjudecatarului liber de ori ce sarcină. Nu 'i rămâne fiscalului de cât a urmări pe vechiul său debitor în ori ce altă avere ar mai avea mobilă sau imobilă.

Iată dar un prim argument în favoarea tesei ce susțin.

Să discut cesiunea sub o altă formă.

Fiscalul poate dice că dreptul său de privilegiu ne fiind supus inscripțiunii, nu poate fi confundat cu cele-l'alte privilegii, decî el subsistă asupra imobilului, în mâna ori cui ar trece fie chiar la adjudecatar. În primul rînd mi se pare că acest drept sui generis, cu totul excepțional, singura excepție de la principiile generale ale privilegiului, nu este așa absolut cât se pare la prima vedere. Dacă nu se cere inscripția lui pentru conservare, este o favoare specială; dar totul are o limită, și limita este exercitarea lui. Ei bine când se exercită, el trebuie să se exercite conform regulilor stabilite de lege și aceste reguli sunt cele arătate mai sus.

Dar în definitiv, să admit că această sarcină ocultă subsistă și se ține lipită de imobil; este însă o stăvilă pusă în noua legislație de procedură civilă. Sub imperiul vechiului cod de procedură civilă, era o teorie, admisă chiar în practica tribunalelor, că adjudecarea nu purgează imobilul, și că o ipotecă netrecută în tabloul de sarcini, nu este purgată. Așa ar fi și cu privilegiul fiscalului; el ne fiind înscris, nu putea fi trecut în tablou, decî subsistă asupra imobilului în mâna adjudecatarului. Eroare, fiind că acolo era vorba numai de privilegiile și ipotecile înscrise și netrecute din greșală, lucru ce nu putea fi la privilegiul fiscalului, unde nu poate fi eroare sau omitere, singurul argument pe care se baza susținătorii acelei teorii.

Intreg acest argument însă cu această teorie, nu mai poate avea loc sub imperiul noului cod de procedură civilă.

În adevăr, art. 565 pr. civilă spune: «ordonanța de adjudecare rămasă definitivă și executată, trece adjudecatarului dreptul ce avea și urmăritul

asupra lucrului vîndut, imobilul rămîne însă liber de ori ce privilegiu sau ipotecă la care era supus».

Iată dar inovația noului cod. El nu mai admite nici o știrbire în dreptul adjudecatarului; ori ce privilegiu dice legea la care era supus imobilul este șters; fie dar el trecut său nu în tabloul de sarcini; fie public sau ocult; supus sau nesupus inscripțiunii, rămîne desființat; și aceasta, în baza art. 506 pr. civ. care obligă ca publicațiile să conțină somație către toți acei cari au vre un drept de privilegiu sau ipotecă asupra imobilului, să vină a'și arăta pretențiile sub pedeapsă de a nu li se mai ține în seamă.

În al doilea rînd, să vedem ce înseamnă dispensa tesaurului public de a'și înscri privilegiul spre a'l conserva. În dreptul nostru comun, legiuitorul nu scutește de inscripție, absolut nici un privilegiu sau ipotecă. Pentru a vedea dar consecințele acestei excepțiuni create în favorul fiscalului prin art. 8 al legii de urmărire; vom vedea normele date de textele și doctrina franceză care regulamentează purga ipotecelor legale nesupuse inscripțiunii, adică a femeilor, minorilor și interdișilor. Glasson învață că: «l'adjudication entrainait purge de toutes les hypothèques inscrites». Iar mai la vale: «Le législateur du second Empire n'a pas éprouvé les mêmes scrupules, et la loi du 21 Mai 1858, dont le texte a passé dans l'article 717 du Code de procédure, a décidé qu'à l'avenir les hypothèques légales dispensées d'inscription et non inscrites de la femme, du mineur et de l'interdit, seraient purgées de plein droit, comme les autres» (4). Iară după ce arată că legea a luat oare cari garanții pentru a deștepta pe acești creditorii ipotecari legali neînscrși, că se vinde imobilul și sunt periclitate drepturile lor dacă nu se presint, adică punînd obligație creditorului urmăritor: 1) de a le face somații să vină să vadă caetul de sarcini; 2) de a notifica această somație procurorului; 3) de a înscri în jurnalul judiciar somație ca cei ce au ipotecă legale să vină să facă cunoscut înainte de adjudecare (somația din textul procedurii noastre art. 506); după ce legea obligă pe urmăritor a face aceasta, se întrebă Glasson ce se întâmplă dacă aceste formalități n'au fost respectate? «Nous préférons---spune el—, cependant, décider en sens contraire que, même dans ce cas et malgré l'inobservation d'une ou de plusieurs des formalités des articles, 692 et 696, les hypothèques légales non inscrites sont purgées, quant on droit de suite, on profit de l'adjudécaire».

Singurul drept ce 'l menține acestor creditorii

(4) E. Glasson. Précis théorique et pratique de procédure civile, t II, p. 319.

neînscris, este primul efect al privilegiului, adică dreptul de preferință, dreptul de urmare fiind pierdut. «Enfin, il ne faut pas oublier que, si le droit de suite est perdu, le droit de préférence est conservé sous les conditions qui seront plus tard étudiées» (5). Nu 'i rămâne dar creditorului privilegiat neînscris de cât dreptul de preferință asupra prețului, drept pe care trebuie să și 'l valoroze, exercitându-l prin faptul prezentării la tabloul de ordinea creditorilor. Acesta este dar înțelesul art. 8 din legea de urmărire, care scutește pe fisc de a 'și înscri privilegiul; el este preferat la plată asupra prețului eșit la licitare, iară dreptul de urmare 'l pierde; imobilul a eșit din patrimoniul debitorului fiscalului, liber de ori ce sarcină, deci și de fonciera datorită de vechiul proprietar, care singur rămâne responsabil cu ori ce altă avere a sa.

Iată al doilea argument în favoarea tesei ce susțin.

În fine, pentru a da o situație completă asupra materiei, voi arăta în câte-va cuvinte starea legislației la Francezi, de unde probabil fiscalul și-a apropiat numai consecințele, fără a adopta textele.

Legea franceză din 12 Noembrie 1808 a garantat impositul funciar cu un privilegiu special numai asupra recoltelor, chirii și venitului supus impositului: «Loi relative au privilège du trésor public pour le recouvrement des contributions directes. Art. 1-er. Le privilège du trésor public pour le recouvrement des contributions directes est réglé ainsi qu'il suit, et s'exerce avant tout autre.—1° Pour le contribution foncière de l'année échue et de l'année courante, sur les récoltes, fruits, loyers et revenus des biens immeubles sujets à la contribution». Doctrina și jurisprudența, basându-se pe această limitare a dreptului fiscalului și pe textul legii care nu se referă la proprietarul imobilului, decide că fiscalul are drept să se acopere de foncieriă numai asupra venitului imobilului, în mâna ori-cui ar trece.

«Contrairement à ce qui se passe pour le privilège sur les revenus établis au profit de l'enregistrement, qui, comme nous l'avons dit, ne peut s'exercer sur les revenus d'immeubles acquis par des tiers, le privilège pour le recouvrement de l'impôt foncier continue de grever les récoltes, fruits, loyer et revenus, même si les immeubles ont changé de maître. Les termes de la loi du 12 novembre 1808, «ce privilège s'exerce avant tout autre... sur les récoltes etc...»

(5) Glasson, același text pagina 321, și Garsonnet, t. 4, No. 814: «Tous les créanciers y sont soumis,—la presentare la tablou —, même les créanciers à hypothèque légale dispensée d'inscription et non inscrite...».

des immeubles sujets à contribution», sont bien différents de ceux de l'article 32 de la loi du 22 Frimaire an VII: ils révèlent l'intention formelle du législateur de grever d'un droit réel opposable à tous et préférable à tous les revenus des immeubles sujets à la contribution, sans qu'il y ait à se préoccuper de savoir quel est leur propriétaire» (6).

Iată dar pentru ce în Franța impositul funciar se poate urmări în mâna terțiului achizitor al imobilului, prin adjudecare. Textul legii și restrângerea exercitărei lui (7) sunt argumentele pentru care i s'a acordat fiscalului dreptul de urmare nelimitat.

La noi însă Statul se bazează pe dispozițiunile articolului 1722 cod civil, că are privilegiul și urmărește ori ce avere a debitorului, mobilă și imobilă în puterea articolului 8 al legii de urmărire, și tot creștând că nu e destul, adoptă și consecințele legislației franceze, în privința dreptului de urmărire în mâna ori cui ar trece imobilul; uitând însă că dacă admite aceste consecințe, ar urma să admită și limitarea legii din 12 Noembrie 1808, lucru ce de sigur nu 'i-ar conveni.

Prin această expunere a stărei legislațiunei relative la materia ce ne preocupă, cred că am făcut dovadă că în dreptul nostru adjudecatarul unui imobil vândut cu licitație publică, nu e ținut a achita impositul funciar datorit anterior adjudecării de vechiul proprietar.

N. Luca
Avocat

București, 15 Martie, 1904.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II
Audiența de la 30 Ianuarie 1904

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte
Firma Jenkins Williams cu Casa Watson & Youell

Competință. — Cause maritime. — Reclamație. — Judicarea lor de Căpitanii porturilor. — Comisarul maritim din portul Sulina. — Competința sa în asemenea cauze. — (Art. 169 din regul. de la 30 Martie 1879 relativ la poliția porturilor și malurilor dunărene ale României; art. 900 din Codul comercial).

Casație. — Cause maritime. — Reclamațiunii asupra cărora Comisarul maritim din Sulina (Căpitanii de port) se pronunță definitiv. — Dacă recursul în asemenea materie este admisibil.

1. Asemănat art. 169 din regulamentul de la 30 Martie 1879 relativ la poliția porturilor și malurilor dunărene, Comisarul maritim din portul

(6) Goullouard. Traité des privilèges et hypothèques, t. II, No. 557. — Baudry P. de Loynes. Traité théorique et pratique de Droit civil No. 689.

(7) Durieu. Poursuites en matière de contribution, t. I. p. 166 «Au surplus, ce privilège ne frappe pas d'une manière générale sur tous les fruits des immeubles que peut posséder un contribuable; il est spécial à chaque immeuble».

Sulina, numit de guvernul român, este competent să se pronunțe definitiv în toate cauzele maritime când reclamațiunea nu trece peste 300 lei.

Așa, el este competent să se pronunțe asupra reclamației pentru cheltuielile necesare făcute pentru înființarea de despărțiri într-o navă închiriată pentru încărcare de diferite produse, când reclamațiunea nu trece peste 300 lei, întru cât o asemenea reclamațiune se poate considera ca o cauză maritimă în genere, în sensul citatului art. 169.

2. Este neadmisibil recursul făcut la Curtea de casație în contra deciziilor și proceselor verbale ale Comisarului maritim din Sulina date în privința reclamațiilor ivite în cauze maritime de competența sa.

Decisiunea 53/904. — Respins ca inadmisibil recursul făcut de Firma Jenkins Williams contra decisiunii comerciale și proceselor verbale cu No. 323 și 322/903 a Comisarului Maritim din Sulina date în proces cu Casa Watson & Youell.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l președinte N. Mandrea;

Pe d-l avocat Gr. Duca din partea intimărilor asupra incidentului de neadmisibilitatea recursului;

Pe d-l avocat Take Ionescu din partea recurenților în combateri;

Curtea deliberând, unește incidentul cu fondul;

După care:

S'a ascultat d-l Take Ionescu în dezvoltarea motivelor de casare și de Gr. Duca în combateri;

Curtea deliberând,

Asupra incidentelor de neadmisibilitatea recursului, ridicat de firma Watson et Youell prin procuratorul său d-l avocat Gr. Duca:

Având în vedere că se constată că Nicolae Kiriakides ca procurator al casei Jenkins Williams din Cardiff, recurge în contra procesului verbal din 27 Martie 1903 provenind de la Comisarul maritim din Sulina, care judecând reclamația Casei Watson et Youell, pentru plata sumei de 100 lei, valoarea despărțiturilor înființate în vasul «Straits of Menai» închiriat spre a fi încărcat cu varii produse a condamnat pe recurentul Kiriakides la plata acelei sume;

Considerând că în urma tratatului de Berlin, insula pe care e portul Sulina, fiind cedată României, la Sulina s'a numit de Statul român un Căpitan de port cu atribuțiile și competența prevăzută prin regulamentul relativ la poliția porturilor din 1879, însă fiind-că Comisia dunăreană avea și are dreptul a numi asemenea Căpitani de port cu atribuția și competența prevăzută prin regulamentul de navigație și poliție a Comisiei dunărene, spre a se evita confuzia și nedumerirea acelor care aveau a se adresa în cerle casuri spre judecare, între Căpitanul de port numit de Comisia dunăreană și Căpitanul de port numit de Statul român, prin budgetul Ministerului de externe din 1883—1884 s'a înlocuit titlul Căpitanului de port de la Sulina prin Comisar maritim și ast-fel funcționarul numit de Statul român și cu titlul de Comisar maritim continuă a funcționa, având și exercitând atribuțiile prevăzute prin acel regulament, confirmat întru aceasta prin Codul de comerț, art. 900, și prin legea pentru organizarea Marinei militare din 1898, art. 30; că ast-fel nu se poate contesta Comisarului maritim din Sulina competența ce o are Căpitanul de port conform art. 169 din regulament;

Considerând că art. 169 al regulamentului recunoaște

Căpitanilor de port a se pronunța pentru cauze maritime asupra reclamațiilor ce nu trec peste 300 lei și anume în direcțiile lămurite prin aliniatele 1 până la 5 ale celui articol; că după aliniatul 5 ei au dreptul a se pronunța și asupra reclamațiilor pentru veri-ce diferend pornit în contra echipajului navei; că reclamația pentru cheltuielile necesare pentru înființarea de despărțiri într-o navă închiriată pentru încărcare de produse varii, precum e vorba în speță, se poate asemenea considera ca o cauză maritimă în genere în sensul art. 169 din regulament, fiind-că prin asemenea cheltuieli corabia va fi în stare a fi încărcată cu varii grâne pentru o destinație oare-care căci alt-fel reclamația sau neînțelegerea în această privință ar putea să cauzeze întârzierea plecării navei, iar termenii generali ai aliniatului 5 al art. 169 din regulament confirmă competența Comisarului maritim din Sulina în această privință;

Considerând însă că reclamația judecată de Comisarul maritim de Sulina prin procesul-verbal supus recursului nefiind de cât 100 lei, este a se ști dacă poate fi îndreptat recursul la Casație contra celui proces-verbal; că în această privință s'ar putea crede că întru cât art. 169 a regulamentului declară că Comisarul maritim când judecă o reclamație pentru cauză maritimă până la 300 lei, el judecă ca arbitru numit de lege și hotărîrea e definitivă, prin urmare nesupusă unei căi de reformare sau de retractare ordinară sau extraordinară; că chiar dacă s'ar admite că hotărîrile Comisarului maritim până la 300 lei ar fi supuse unui apel sau unui recurs ca hotărîrile judecătorilor de ocoale, conform art. 55 și 98 din legea judecătorilor de ocoale, în orî ce cas, nu se poate admite că s'ar putea face recurs în contra unui proces-verbal a Comisarului maritim la Curtea de casație, de oare ce recursul la Curtea de casație nu se admite în contra ori-cărui act judecătoresc, ori-care ar fi voința judecată, de oare-ce ar fi a face abstracție de regulilele relative la organizarea judecătorească, la competența jurisdicțiilor și la mijloacele de reformare și de recurs precum le așează procedura civilă;

Că așa fiind și întru cât reclamația judecată de Comisarul maritim în speță nu întrece suma de 100 (una sută lei) în orî-care cas nu poate fi recurs la Curtea de casație;

Că de aceea recursul e neadmisibil.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul ca inadmisibil, etc.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, Secția III

Audiența de la 26 Februarie 1903

Președenția D-lui SC. POPEȘCU, Președinte

Demetru Semo cu Mina-Maria Keler și M. Gheorghiu

Decisiunea civilă No. 54

Obligațiuni.—Inscris sub semnătură privată.—Interpretarea clauselor coprinsă într'insul.—Causă ilicită.—Efectele ei juridice. — (Art. 966 Cod. civil).

Orî de câte-orî, din interpretarea ce instanțele de fond dau coprinsului unui inscrist, se stabilește că obligațiunea coprinsă într'insul are o cauză ilicită, contrară bunelor moravuri, o asemenea obligațiune nu poate produce nici un efect juridic.

Ast-fel, este ilicită, și ca atare nu produce nici un efect, obligația luată de un bărbat de a plăti unei femei o sumă de bani spre a întreține cu dânsa relațiuni intime.

S'au ascultat din partea apelantului Demetru Semo d-nii avocați Em. Culeglu și St. M. Șoimescu, iar din partea intimaiților Mina-Maria Keler și M. Gheorghiu d-nii avocați Radu N. Mandrea, Gr. V. Maniu și M. G. Valerianu.

Curtea deliberând, și

Având în vedere apelul făcut de Demetru Semo, prin petițiunea înregistrată la No. 8057, din 1902, în contra sentinței civile cu No. 189 a tribunalului Ilfov secț. III, din 15 Februarie 1902.

Având în vedere susținerile orale, concludsiunile scrise ale părților, actele aflate în dosarul cauzei precum și cele prezentate în instanță;

Având în vedere că prin acțiunea intentată de Mina-Maria Keler, cu autorisația soțului său, și de Mihalache Gheorghiu în contra lui Demetru Semo, înaintea trib. Ilfov secția III, reclamantii cer, în calitate de moștenitori ai surorii lor Eleonora Jean, ca acesta să fie condamnat la plata sumei de lei 4500 cu procente, ce datorește printr'un înscris sub semnătură privată decedatei Eleonora Jean;

Având în vedere că prin sentința apelată, trib. Ilfov secția III, admite acțiunea și obligă pe Dem. Semo să plătească reclamantilor suma de lei 4500 cu procente legale;

Având în vedere că intimații și bazează acțiunea pe înscrisul datat 1 Iulie 1897 din Sofia, scris și subscris de Dem. Semo, prin care acesta informează pe Eleonora Jean că, după dorința ei, a plasat în comptul ei, suma de lei 4500 în aur, obligându-se a'i servi o dobândă de 12% pe an, plătită semestrial, prin anticipație, iar capitalul a'i remite la 1 Iulie 1898;

Considerând că din termenii acestui înscris, rezultă în mod învederat că el nu poate avea alt înțeles de cât că Semo înștiințează pe Eleonora Jean că i'a afectează, i' dă o sumă de lei 4500, cu obligația a-i-o remite peste un an, plătindu-i pe acest o dobândă de 12%;

Considerând că din complexul scrisorilor urmate între defuncta Eleonora Jean, care era artistă-cântăreață, și apelant, precum și din desbaterile din instanță, se constată că între dânsii au existat relațiuni amoroase pe când se aflau la Sofia, în Bulgaria, și că nu mult timp după darea înscrisului, Eleonora Jean părăsește Sofia spre a merge în alte orașe spre a-și exercita profesiunea ei;

Considerând că, în asemenea împrejurări, nu este îndoială că suma de lei 4500 ce Dem. Semo se obligă prin acel înscris a remite Eleonorei Jean, după un an, constituie plata legăturilor intime ce au avut loc între dânsii;

Că ast-fel fiind, obligațiunea se găsește a avea o cauză ilicită, contrarie bunelor moravuri, și ca atare, nu poate produce nici un efect juridic (art. 966 Cod civil);

Având în vedere că intimații susțin că suma de lei 4500 aparține Eleonorei Jean, și că a fost dată de dânsa lui Dem. Semo în deposit, pentru a o administra, că aceasta s'ar dovedi atât din înscrisul cu data de 1 Iulie 1897 cât și din scrisorile Eleonorei Jean;

Considerând că din înscrisul de mai sus nu rezultă cătuși de puțin că Eleonora Jean a dat lui Dem. Semo suma de lei 4500; că din contră, termenii «după dorința d-voastră am plasat în comptul d-voastră», a-propriații de obligația personală ce ia Semo de a remite această sumă peste un an, esclude ideea de deposit;

Considerând că nici din corespondența Eleonorei Jean nu se dovedește existența vre unui deposit; căci în nici o scrisoare, ea nu vorbește de deposit, și aceasta este cu atât mai probat, cu cât în scrisoarea adresată lui Dem. Semo, prin care dânsa i' arată că numai are bani și i' cere să i' trimeată 600 lei, avea ocașiunea să facă cel puțin aluziune la deposit, dacă ar fi existat;

Considerând că de și intimații invoacă scrisorile scrise de Eleonora Jean din Sofia către sora și cumnatul ei, în care se vorbește de banii depuși, totuși nu numai

că aceste scrisori nu sunt opozabile apelantului, fiind adresate către alte persoane, dar încă, ele se referă, nu la suma de 4500 de lei în cesiune, ci la alte afaceri;

Considerând că din momentul ce înscrisul cu data de 1 Iulie 1897, are o cauză ilicită, el este isbit de nulitate și, prin urmare, apelul făcut de Dem. Semo este întemeiat și urmează a fi admis, respingându-se acțiunea intentată de Mina Maria Keler și de Mihalache Gheorghiu.

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier Oscar Niculescu, Curtea, admite apelul, etc.

(ss) C. G. Dâmboviceanu; Gr. Ștefănescu; Osc. N. Niculescu
grefier (s) C. Aluteanu.

O p i n i u n e

Subsemnații, pentru motivele din sentința apelată suntem de părere a se respinge apelul lui Dem. Semo, și a se confirma sentința apelată.

(ss) Sc. Popescu; I. E. Dobrescu.

Iată și sentința Tribunalului cu No. 189 din 15 Februarie 1902, infirmată de Curte:

Tribunalul,

Având în vedere opozițiunea făcută de Mina-Maria Keler cu autorisațiunea soțului său, și Mihalache Gheorghiu în contra sentinței acestui tribunal cu No. 66/902, prin care li s'au respins ca nesusținută acțiunea ce au intentat contra lui Dimitrie Semo, prin petițiunea înreg. la No. 26643/301;

Având în vedere concludsiunile părților;

Având în vedere că, obiectul acțiunii constă ca Dumitru Semo să fie obligat la plata sumei de 4500 lei ce numitul datorează cu un înscris cu data 1 Iulie 1897 decedatei Eleonora Jean, reprezentată azi în instanță prin mostenitorii săi oponenții: Mina-Maria Keler și Mihalache Gheorghiu;

Având în vedere jurnalul trib. cu No. 11094/99 din care rezultă că oponenții sunt moștenitorii decedatei Eleonora Jean;

Considerând că din înscrisul prezentat de reclamant și recunoscut în instanță de pârât, scris și subscris de dânsul, se constată că pârâtul Dimitrie Semo se obligă ca la 1 Iulie 1898 să restituie defunctei Eleonora Jean suma de lei patru mii cinci sute;

Considerând că fără a nega înscrisul său a pretinde că obligațiunea este lipsită de cauză, pârâtul în instanță se mulțumește a alega că, cauza obligațiunii este ilicită, de oare-ce între pârât și defuncta esistau relațiuni de dragoste, și pentru a arăta de ce natură erau acele relațiuni produce mai multe scrisori emenate de la defuncta;

Considerând că, negreșit, obligațiunile bazate pe cauze ilicite sunt nule;

Considerând că, în speță, din scrisorile care formează unica apărare a pârâtului, nu se poate deduce nimic mai mult de cât că, între pârâtul D. Semo și defuncta Eleonora Jean au existat relațiuni de amant la metresă, ceea ce le permitea oare care libertăți de limbă, care, prin ele singure, nu pot alcătui o cauză ilicită unei obligațiuni;

Că ast-fel fiind, acțiunea reclamantilor este complect dovedită prin înscrisul produs în instanță, și deci, cată a se admite;

Ca atare și în consecință opozițiunea devine fondată și urmează a fi admisă;

Având în vedere și cererea de spese de justiție pe care tribunalul o ficsează la suma de cinci-zeci lei;

Pentru aceste motive, admite opozițiunea, și condamnă pe Demetru Semo . . . etc.

(ss) C. Paraschivescu, Al. Budișteanu.

grefier (s) Dumitriu

Observație. — Obligația fără cauză, sau întemeiată pe o cauză falsă ori ilicită, este lipsită de ori-ce efect (art. 948, § 4 și 966). Ea este deci nulă, sau mai bine zis *inexistentă*; de unde rezultă mai multe consecințe foarte importante, asupra cărora vezi D. Alexandresco, *Dreptul civil român*, t. V, p. 151 urm.

În cât privește mai multe exemple de obligații întemeiate pe o cauză ilicită, vezi același autor, tom. cit., p. 134 urm. și 388 urm. Mai vezi încă Jud. ocol. Buzău și C. București, *Curierul Judiciar* din 1903, No. 10 și 13.

Chestiunea de a se ști dacă o obligație este întemeiată pe o cauză ilicită, sau contrară bunelor moravuri, este o chestie de fapt, lăsată la suverana apreciere a instanțelor de fond. (Cas. rom. Bulet. s. I, 1897, p. 704), iar ilicitatea unei case poate fi propusă pentru prima oară înaintea Curții de casație (Cas. rom. Bulet. s. I, 1881, p. 412). Vezi pentru mai multe detalii asupra tuturor acestor chestiuni, D. Alexandresco, *op. cit.* t. V, p. 135 urm. (N. R.)

TRIBUNALUL JUDEȚULUI TUTOVA

Audiența de la 2 Decembrie 1903

Președenția D-lui G. C. STURDZA Președinte

Eugenia I. Gh. Gâlcă cu Iordache Giuscă și alții

Sentința civilă No. 551

Locațiune. — Indivisiune. — Arendarea unui imobil indivis. — Neparticiparea unuia din coproprietari la încheierea contractului. — Dreptul său de a cere anularea lui.

In cazul arendărei unui imobil indivis sau a părții indivise, coproprietarul care n'a luat parte la încheierea acestui contract are dreptul de a cere anularea lui.

S'au ascultat: d-l avocat T. R. Marinescu, din partea reclamantei Eugenia I. Gh. Gâlcă, precum și d-nii avocați Gr. D. Vasiliu și T. V. Ioan din partea părților Iordache Giuscă și Sultana I. G. Gâlcă.

Tribunalul,

Având în vedere acțiunea intentată de Eugenia I. Gh. Gâlcă, domiciliată în orașul Bêrlad, cu petiția înregistrată la No. 13671/903, contra Sultanei I. Gh. Gâlcă, Cecilia C. Codrescu, domiciliată în orașul Bêrlad, Natalia P. Culiianu, domiciliată în orașul Iași și Gheorghe Giuscă domiciliat în comuna Avrămești, județul Tutova; că obiectul acestei acțiuni este: anularea contractului de arendare autentificat de tribunalul Tutova la No. 846/903, prin care sus numitele arendează pe timp de cinci ani, cu începere de la 23 Aprilie 1904 și până la 23 Aprilie 1909, lui Gh. Giuscă, porțiunea indivisă din moșia Mărășești;

Având în vedere că Sultana Gâlcă figurează în acest contract de arendare în calitate de legătură cu titlu particular a defunctului Iorgu Gâlcă, iar Cecilia Codrescu și Natalia Culiianu, în calitate de succesoare a defunctului Iorgu Gâlcă; că Eugenia Gâlcă are calitatea de succesoară a defunctului Iorgu Gâlcă, fapt ne contestat de părțile în litigiu;

Având în vedere că chestiunea juridică asupra căreia urmează a se pronunța tribunalul este: dacă în cazul arendărei unui imobil indivis sau a părții indivise, co-

eredele care n'a luat parte la încheierea acestui contract, are dreptul de a cere anularea lui;

Având în vedere că atât timp cât un lucru se află în stare de indivisiune, fie care coproprietar are un drept indivis asupra fie căreia părți a lucrului; că coproprietarul unui lucru indivis nu poate încheia un contract de locațiune fără concursul celor-l'alți coproprietari, prin care să dea în locațiune, partea ce aparține celor-l'alți; el ne fiind proprietar asupra acelei părți, s'ar forma un contract de locațiune a lucrului altuia, a cărui anulare se poate cere de către cei ce n'au concurat la încheierea contractului de locațiune; că, tot în virtutea principiului de mai sus, contractul de locațiune a unui lucru consimțit de către un coproprietar poate fi anulat după cererea celor-l'alți coproprietari ce n'au concurat la încheierea lui, de oare-ce coproprietarul care a consimțit contractul de locațiune, dă locatarului un drept de folosință atât asupra părții indivize care îi aparține, cât și asupra părților indivize care aparțin celor-l'alți coproprietari; că el în contractul de locațiune consimțit nu poate să reprezinte pe cei-l'alți coproprietari: (Vezi Laurent, t. 25, No. 44); că Baudry Lacantinerie și Albert Wahl. (Traité théorique et pratique de droit civil du contrat de Louage, t. I, p. 56) admite, în prima ipoteză pe care am examinat-o, că comuniștii au dreptul de a împedea pe locator de a se folosi de partea indiviză ce le aparține: ne având acest drept în ceea ce privește folosința asupra părții indivize aparținând coproprietarului ce a consimțit locațiunea: că acest din urmă sistem este inadmisibil pentru motivele care s'au arătat mai sus; că contractul de locațiune între părțile contractante rămâne valabil, el fiind subordonat rezultatului partajului; dacă lucrul cade în lotul autorului actului, contractul rămâne valabil; în cazul contrar, contractul este caduc;

Având în vedere că, prin contractul mai sus menționat, Sultana Gâlcă, Cecilia Codrescu și Natalia Culiianu arendează lui Iordache Giuscă: «porțiunea lor indiviză din moșia Mărășești»; că însă din conținutul acestui contract rezultă că s'a arendat întreaga moșie, iar nu numai partea indiviză;

Având în vedere că intimații au susținut că acțiunea Eugeniei Gâlcă este lipsită de interes, de oare ce nu i se mai cuvine nimic din averea rămasă de la Iorgu Gâlcă, după cum se va vedea cu ocaziunea împărțalei; că asupra chestiunii dacă reclamanta mai are sau nu vre un drept asupra averii rămasă de la Iorgu Gâlcă, tribunalul nu poate hotărî acum, această chestiune se va decide cu ocaziunea partajului;

Având în vedere că sus menționatul contract fiind încheiat fără concursul reclamantei, care este coproprietară asupra imobilului arendat, urmează a fi anulat;

Văzând și cererea de cheltueli de judecată și apreciind precum și dispozițiunile art. 42 din legea timbrului și 139 din regulamentul Portăreilor, într-o cât reclamanta s'a servit cu act de pauperlate;

Pentru aceste motive, tribunalul admite acțiunea d-nei Eugenia I. Gh. Gâlcă, anulează contractul de arendare autentificat de acest tribunal la No. 846/903, intervenit între Sultana I. Gâlcă, Natalia P. Culiianu, Cecilia dr. Codrescu și Iordache Giuscă; etc.

(ss) G. C. Sturdza, D. Volanschi.

grețier (s) Plesnilă

O sebită părere

Având în vedere că reclamanta, în calitate de succesoară a defunctului Iorgu Gâlcă, cere anularea contractului de arendă autentificat de acest tribunal la No. 846/903, prin care d-nele Sultana Gâlcă, Cecilia Codrescu și Natalia Culiianu, tot ca succesoare ale numelui defunct, arendează porțiunea lor indiviză din moșia Mărășești, d-lui Iordache Giuscă;

Având în vedere că acest contract de arendă este perfect valabil, de oare-ce moștenitoarele care au con-

tractat, nu fac de cât să 'și exercite propriile lor drepturi și nu era nevoie și de autorizația reclamantei întru cât numitele moștenitoare nu au exercitat nici un drept al ei, ci s'au mărginit să arendeze porțiunea lor indiviză (vezi No. 1 din contract). Fie care coproprietar poate exploata imobilul indiviz. cum crede mai bine fie împreună cu cei-l'alți coproprietari, sau să fie reprezentat printr'un mandatar; de ce dar n'ar putea să încredințeze exercițiul dreptului său altuia, cu atât mai mult cu cât arendașul Giușcă este și el coproprietar al moșiei Mărășești; căci prin actul transcris la No. 1453/902 a cumpărat de la G. G. Gâlcă fiul defunctului, porțiunea sa indiviză din zisa moșie Mărășești:

Considerând, pe de altă parte, că din principiul pus de art. 786 C. civ. rezultă că validitatea actelor făcute de un coproprietar, pentru imobilul indiviz este subordonată partajului; adică dacă imobilul va cădea în lotul celui care a făcut actul, acesta rămâne valabil; în cas contrar, actul va fi considerat ca fără ființă, inexistent;

În cât, în speță, reclamanta nu poate cere anularea contractului de arendă, căci n'are interes să o facă, de oare-ce acest contract nu 'i este opozabil, întru cât n'a luat parte la formarea lui, și un coproprietar nu poate reprezenta pe altul. Pentru aceste motive, sunt de părere a se respinge acțiunea d-nei Eugenia Gâlcă;

Jude de ședință (s) M. Turbure.

JUDECĂTORIA OCOLULUI CLOȘANI (Baia de aramă), jud. Mehedinți

Audiența de la 19 Iunie 1903

Elena N. C. Lazăr și altele cu Vasile C. Palos și alții

Cartea de judecată civilă No. 264

Partagiū.— Acțiune în partagiū.— Ceea ce trebuie să dovedească reclamantul.

Sucesiune.— Modul cum se deschide o succesiune.— Reclamațiunea unei moșteniri.— Ceea ce trebuie să probeze cel ce reclamă.— (Art. 651 Cod civil).

Paternitate.— Căutarea paternității.— Interdicerea ei.— Casul când este permisă.— Recunoașterea voluntară a paternității naturale.— Dacă Codul civil român o permite.— Modul cum trebuie făcută și ofișerul competent a o primi.— (Art. 307 Codul civil).

Sucesiune.— Copil natural.— Dacă moștenește în averea tatălui său natural care l'ar fi recunoscut, forțat sau voluntar.— (Art. 652, 677 și 678 din Codul civil).

1. *Intr'o acțiune în împărțea unei succesiuni, reclamantul este ținut să dovedească: I) deschiderea succesiunii; II) calitatea sub care se prezintă; și al III) că averea ce se cere a se împărți a rămas după urma lui de cujus.*

2. *Potrivit art. 651 din Codul civil, o succesiune nedeschidându-se de cât prin moarte, cel ce reclamă o moștenire trebuie să dovedească moartea aceluia a căruia avere succesorală o reclamă.*

3. *În principiu, în legiuirea română, cercetarea paternității este oprită; cu toate acestea, în caz de răpire, când epoca răpirei va corespunde cu aceea a zămislirei copilului, răpitorul va putea fi declarat, după cererea părților interesate, de părinte al copilului, adică: tatăl, poate fi obligat judecătorește a recunoaște pe copilul său natural, și deci, în asemenea caz, există o recunoaștere forțată a paternității naturale.*

Afară de acestea, tatăl poate recunoaște și voluntar pe copilul său natural, întru cât Codul civil român nu oprește aceasta, și tot ce nu este oprit este permis. Așa dar, în legiuirea română, există o recunoaștere voluntară a paternității naturale.

Această recunoaștere trebuind să fie înscrisă, iar nu transcrisă în registrele stărei civile, de ofișerul stărei civile, urmează că acest act de recunoaștere trebuie făcut chiar înaintea ofișerului stărei civile, singurul competent a întocmi actele stărei civile.

Ast-fel, recunoașterea făcută înaintea altei persoane de cât ofișerul stărei civile, sau prin ori-ce fel de

acte, fie chiar prin testament, nu poate avea ființă.

4. *Copilul natural nu are nici un drept de moștenire în averea tatălui său natural care l'a recunoscut, fie această recunoaștere voluntară, fie forțată.*

În legiuirea română, singurele efecte ale recunoașterii paternității naturale sunt că tatăl poate răspunde numai de alimente, ca tată, față de copilul său natural, și nu-i procură acestuia nici numele de familie al tatălui, nici vre-o parte din moștenire.

Judecătoria,

Asupra acțiunii în partagiū pornită de Elena N. C. Lazăr, cu autorizațiunea soțului său, N. C. Lazăr, Anica N. G. Păunescu, cu autorizația soțului său, N. G. Păunescu, ambele din comuna Preșna, Domnica H. Gogăltan, cu autorizația soțului său Haralambie Gogăltan, și Opriana P. Vucescu, cu autorizația soțului său P. Vucescu, ambele din comuna Isverna, au introdus acțiune, prin suplica înregistrată la No. 2148/903, în contra lui Vasile C. Palos, Ion C. Palos, Maria C. Palos, Mihael C. Palos și tutoarea Ioana C. Palos, pentru a'î obliga a împărți în opt porțiuni egale averea mobilă și imobilă ce a rămas după urma defunctului lor tata, Const. Palos, valorată cu lei 2770, determinată și specificată în practica acesteia cărți de judecată;

Având în vedere că reclamantele, prin apărătorul lor I. Manolescu, susțin că prin testamentul autentificat de Tribunalul Mehedinți, la No. 316/79, Const. Palos, a cărui avere cer azi a o împărți, le recunoaște de fiice ale sale și coroborând cele arătate prin testament cu lipsa părișilor de a răspunde la interogator, să li se considere ca dovedită filiațiunea și, deci, să li se admită, în principiu, eșirea din indivisiune asupra averii lui Const. Palos, tatăl lor; în subsidiar cer, pe baza art. 293 Cod. civ., să li se admită proba cu martori pentru a completa doada filiațiunei;

Având în vedere că, într'o acțiune în partagiul unei succesiuni, reclamanții sunt ținuti să dovedească: 1) deschiderea succesiunii; 2) calitatea sub care se prezintă cum și 3) că averea ce se cere a se împărți a rămas după urma lui de cujus;

Considerând că, potrivit art. 651 C. c., succesiunile se deschid prin moarte; ori, în speță, reclamantele cu nimic nu devedesc că C. Palos autorul lor, a cărui avere succesorală astăzi cer a se împărți, ar fi murit; deci, nedovedindu-se deschiderea succesiunii, reclamantele de azi nu pot avea exercițiul acțiunei de față; prin urmare, din acest punct de vedere, acțiunea lor cată a fi respinsă ca atare;— totuși admitându-se că succesiunea s'a deschis prin moartea lui C. Palos, urmează să vedem dacă reclamantele au calitatea de a-i succede;

Considerând că atât din susțineri cât și din testamentul prezentat reese că reclamantele nu sunt descendente legitime ale lui C. Palos, ci fiice naturale, pe care C. Palos le recunoaște prin numitul testament de fiice ale sale, născute din conviețuirea nelegitimă a sa cu femeea Ioana V. Franculescu; urmează dar să vedem dacă în această recunoaștere și-au dovedit și au dreptul a-și dovedi filiațiunea paternă, cum și dacă copilul natural recunoscut de tată are dreptul în succesiunea sa alătura cu copiii legitimi, în speță, față de păriși;

Considerând că, în principiu, în legiuirea română cercetarea paternității este oprită (art. 307 C. c.); cu toate acestea, când epoca răpirei va corespunde cu aceea a zămislirei copilului, răpitorul va putea fi declarat, după cererea părților interesate, de părinte al copilului, adică în asemenea caz, tatăl poate fi obligat judecătorește a recunoaște pe copilul său natural. Avem, deci, în asemenea caz, o recunoaștere forțată a paternității naturale. Dar, dacă tatăl poate fi forțat la o recunoaștere a copilului său natural, poate fi și liber a face această recunoaștere ne silit, în mod voluntar, și indeferent de faptul dacă corespunde epoca răpirei cu a zămislirei copilului, adică: pe lângă recunoașterea forțată trebuie să admitem și o recunoaștere voluntară a paternității naturale, căci tot ce nu este oprit este permis (*Degré*

Scieri juridice); că, dar, tatăl poate recunoaște voluntar pe copilul său natural;

Având în vedere că după dispozițiile art. 48 C. c. care dă: «actul de recunoașterea unui copil se va înscrie în registrele stărei civile cu data sa, și se va menționa recunoașterea în marginea actului de naștere, dacă există asemenea act», rezultă că actul de recunoaștere trebuind a fi înscris, iar nu transcris în registrele stărei civile, de ofițerul stărei civile, urmează ca acest act de recunoaștere trebuie făcut înaintea ofițerului stărei civile, singurul competent a întocmi actele stărei civile și declarațiunea de recunoaștere făcută înaintea altei persoane de cât a ofițerului stărei civile trebuie considerată a nu avea existență (*d-l D. Alexandresco, vol. I, p. 290* urm. și circulara Ministerului de Interne No. 16635,69);

Având în vedere că, în speța de față, recunoașterea este făcută printr'un testament autentic; deci, ea ne fiind făcută potrivit art. 48 C. c., urmează a fi considerată ca neexistentă; în consecință, reclamantele rămân fiice naturale ale lui C. Palos;

Considerând, însă, că chestiunea este vii controversată, de oare-ce parte din învățați (Degré și alți) susțin că recunoașterea voluntară a paternității naturale are existență fie chiar dacă ar fi făcută printr'un act sub semnătură privată, fie chiar printr'o mărturisire judiciară, întru cât legea română nu atribuie recunoașterii unui copil natural caracterul unui act constitutiv și solemn, după cum se orînduiește în Codul Napoléon, pe care l'a avut de model; deci, în speța, ar urma ca recunoașterea făcută prin testament autentic prezentat să fie valabilă; să vedem dar dacă recunoașterea paternității naturale conferă copilului vr'un drept în succesiunea tatălui său; adică, admitându-se ca valabilă recunoașterea reclamantelor de fiice naturale ale tatălui lor, C. Palos, să vedem dacă ele au drept în succesiunea lui, alături cu părții care sunt copilul lui legitim;

Considerând că legiuitorul regulează în Codul civil dreptul de moștenire al copiilor naturali numai asupra bunurilor mamei, și nicăiri în tot codul nu se găsește nici o dispozițiune în care să se dică că copilul natural vine la moștenirea tatălui; căci art. 652, 677 și 678 nu vorbesc de cât de succesiunea copiilor naturali față cu mama lor, a colateralilor, și vice-versa, și dacă legiuitorul român ar fi vrut a da și copiilor naturali un drept de moștenire în averea tatălui lor care și-ar fi recunoscut, fie voluntar, fie forțat, de sigur că ar fi înscris acest drept în oricare parte a codului; dar el din motive ce nu ne privesc a înlăturat, bine sau rău cu totul dreptul lor la moștenire. (Vezi *Alexandresco, vol. cit., p. 318*).

În legiuirea română, efectele recunoașterii forțate și voluntare sunt că tatăl poate răspunde numai de alimente, ca tată, față de copilul natural și nu-i procură acestuia nici numele de familie al tatălui, nici vre-o parte din moștenire;

Că, dar, ast-fel fiind, reclamantele de azi fiind copii naturali, chiar admitându-se de valabilă recunoașterea făcută de tatăl lor C. Palos prin testamentul produs, totuși ele nu au nici un drept în succesiunea lui; în consecință, dar, acțiunea în împărțea de față cată a fi respinsă ca inadmisibilă, și dacă în numitul testament C. Palos a dispus de o porțiune din averea sa în favorul lor, pentru dobândirea ei însă reclamantele pot uza de alte căi legale, iar nu de cea a partagiului.

Vedând și art. 1169 C. c.;

Pentru aceste motive, respinge ca inadmisibilă acțiunea în partagiū introdusă de Elena N. C. Lazăr și alții, etc.

Judecător (s) Ion Anastasescu.

Observație. — Prima chestiune decisă prin cartea de judecată a judec. ocolului Cloșani, ce publicăm astăzi, nu suferă nici o îndoială. Moartea civilă ne mai având ființă în dreptul

actual, și succesiunile deschidându-se numai prin moartea firească, neapărat că acel care reclamă o moștenire, pe lângă calitatea lui, trebuie în primul loc să dovedească moartea lui *de cujus*. *Nulla est viventis hereditas*. Lucrul este așa de adevărat, în cât convențiile asupra unei moșteniri nedeschise încă sunt nule, sau mai bine dis *inexistente*, ca imorale (art. 702, 965, 1226 C. civ. și art. 1032 Cod. Calimach).

Al doilea punct din sentința ce adnotăm este relativ la recunoașterea copiilor naturali. Acest punct este supus unei serioase controverse. Nu vom insista mult asupra ei, fiind-că această materie a fost de mai multe ori atinsă de noi (1).

Judecătoria de Cloșani nu numai că admite posibilitatea unei recunoașteri voluntare din partea tatălui, dar pune încă în principiu că această recunoaștere este un act solemn și nu poate, în legislația noastră, să aibă loc de cât înaintea ofițerului stărei civile, conform art. 48 din Codul civil. Acest sistem, pe care îl credem singur juridic, și pe care l'am susținut acum 20 de ani, cu riscul de a rămâne singur de această părere, este în adevăr combătut de toți autorii cari au scris asupra materiei, însă a fost consacrat prin o sentință foarte bine motivată a tribun. de Vâlcea (2), care, ca și judec. ocol. Cloșani, a admis în totul modul nostru de a vedea.

O dată recunoașterea copiilor naturali admisă în principiu, naște întrebarea: Care sunt efectele ei?

Mai întâi, nu încapă nici o îndoială că copilul nu va moșteni pe tatăl care l'a recunoscut, pentru că dreptul de moștenire nu poate să aibă ființă fără un anumit text care să l'consacre. Judecătoria ocol. Cloșani admite acest principiu incontestabil, recunoscând însă copilului natural dreptul la alimente, soluție formal admisă în Codul Calimach (art. 221 urm.), în Codul austriac (art. 166 urm.), în Codul german (art. 1708 urm.), etc., și admisă de unii, la noi, chiar în Codul actual (3).

În resumat, cartea de judecată a judec. ocol. Cloșani este, după părerea noastră, juridică, afară de punctul relativ la numele copilului. Noi credem, în adevăr, că recunoașterea unui copil din partea tatălui îi conferă atât naționalitatea părintelui cât și dreptul de a i purta numele. La ce i servesc însă aceste efecte platonice, dacă el este condamnat să moară de foame?.. Este deci timpul ca legea să devie mai umană. Toată lumea o recunoaște însă nimine nu face nimic pentru această.

D. Alexandresco

(1) Vezi mai cu seamă o adnotație recentă asupra unei sentințe a trib. de Ilfov, publicată în *Curierul Judiciar* din 1903. No. 45 și în *Dreptul* din acelaș an No. 47.

(2) Vezi *Dreptul* din 1900, No. 65.

(3) Vezi Degré, *Scr. juridice*, I, p. 71 urm. În Anglia, din contră, recunoașterea copilului natural din partea tatălui este lipsită de efecte (cpr. Cas. fr. *Pand. Périod.* 98. 5. 16), iar în Rusia, recunoașterea acestor copii nici nu este măcar admisă. Cpr. Trib. Paris, *Pand. Périod.* 93. 5. 7.